

Mijn tijd met haar

Stefanie Kruizinga

Colofon

Maak je geen zorgen, het boek gaat niet over jou.

Eerste druk 2022

Copyright Stefanie Kruizinga

Cover ontwerp eigen werk Stefanie Kruizinga

Uitgave in eigen beheer

Foto auteur privébezit

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Stefanie Kruizinga. Email: stefaniekruizinga@gmail.com

Voor de liefde

Proloog

Ik heb de laatste tijd steeds dezelfde droom; Mijn tanden zitten los in mijn mond en ze brokkelen stukje bij beetje af wanneer ik mijn mond open doe om iets te zeggen. Ik probeer het te stoppen maar ze blijven maar vallen.

Mijn mond loopt vol met bloed en ik heb het gevoel dat ik stik

In slow motion loopt er een straal bloed uit mijn mond met daarin al mijn loszittende tanden. Er lijkt geen einde aan te komen.

Eenmaal op dit punt aangekomen schrik ik zwetend en met een bonkend hart wakker.

Een zoektocht op Google wist mij te vertellen dat deze droom verschillende dingen kan betekenen. Het kan staan voor krachteloosheid en gevoel van onmacht, dat ik mij in een bepaalde situatie zwak zou kunnen voelen.

Terwijl ik de tekst lees knik ik bevestigend.

Ik ben namelijk stervende.

Op het moment van schrijven ben ik 42 jaar, en de dokter heeft mij verteld dat ik waarschijnlijk mijn 43ste verjaardag niet op aarde zou vieren.

Ik vroeg hem of ik daarboven in de hemel wel een taartje zou krijgen... de humor ontging hem.

Als ik erover nadenk vermoed ik dat ze eerder een plekje in het hellevuur voor mij hebben gereserveerd. Mocht er überhaupt zoiets bestaan als een hemel en hel.

Geloven doe ik niet, al moet ik bekennen nu de dood dichterbij komt ik toch hoop dat er iets is na de dood. Waar ik precies op hoop weet ik niet, als het maar er maar mooi en vredig is.

Bang voor de dood ben ik opzich niet, maar het feit dat ik er geen controle over heb maakt mij soms bang. Doodsbang.

Toch lijkt het erop dat hoe dichterbij de dood ik kom hoe meer ik leef zoals ik al die tijd heb wil leven.

Het is eigenlijk tragisch dat ik eerst de dood recht in de ogen moet kijken om eindelijk voor het leven dat ik wil durf te kiezen.

Mijn bed staat inmiddels in de woonkamer voor het grote raam aan de voorkant van het huis.

Ik kijk naar de mensen die voorovergebogen met opgetrokken schouders met hun gezicht diep weggestopt in de kraag van hun jas in het takkenweer hun hondje uitlaten.

Ik kijk naar het kleine mormel dat gezellig en warm op mijn bed ligt te slapen.

Als een volleerd voyeur kijk ik s'ochtends naar de moeders die gejaagd hun kinderen naar school brengen en naar de vaders die in de auto stappen om naar het kantoor te rijden.

Vervolgens zie ik ze s 'avonds vertrekken naar hun wekelijkse yogaklasje. Met weerzin zie ik ze heen en weer naar zwembles van de jongste rijden of stiekem naar hun minnaar of minnares gaan. Vaak is iedereen binnen een uur of twee thuis om na een uurtje tv kijken naar bed te gaan om vervolgens de volgende alles te herhalen.

Ik kan ze allemaal zien. En ze kunnen mij ook zien. Op sommige dagen snak ik naar oogcontact met de voorbijgangers. Maar zodra onze blikken elkaar kruisen kijken de meeste mensen snel weg, alsof ze de dood niet aan willen kijken.

Wegkijken is makkelijker voor de mens. Dat is altijd al zo geweest.

Ik heb besloten de dood en het leven recht aan te kijken. Mijn eigen rol in het geheel te zien.

Ik heb besloten niet meer weg te kijken.

Sara

Mijn moeder & David

De wrede bekenden

*Wreedheid komt in vele gedaantes.
Wreedheid vind je lang niet altijd bij de vieze onbekende man met een lange zwarte
jas die zich verstopt in de bosjes.
Nee, wreedheid vind je ook in vrouwen.
In bekenden.
Bij mentoren, leraren en bloedverwanten.
In de vrouw die jou het leven schonk.*

Het was een zwoele nacht in de zomer van 1980.
Ze hebben het waarschijnlijk in het hele dorp hebben gehoord; De met pijn
doordrenkte schreeuw van mijn moeder.
Het geluid van een vrouw in nood.
Ik zit klem in het geboortekanaal. Mijn vaders gezicht is grijs en grauw.
Angstig kijkt hij naar de verloskundige.

'Gaat het goed komen?' Vraagt hij zenuwachtig.

De verloskundige negeert mijn vader en richt zich tot mijn moeder.

'Kijk mij aan! Bij de volgende wee geef je alles wat je in je hebt!
Niet schreeuwen, gebruik al je energie om het eruit te persen. Jij kan dit!'
Bij de volgende wee perst mijn moeder met alles wat ze in zich heeft. De
verloskundige wroet in het geboortekanaal en trekt ze mij er uiteindelijk uit.
Daar ben ik dan na een verschrikkelijke bevalling van drie dagen:
Sara.

Ik was een gezonde en flinke baby. Mijn moeder was volledig
opengescheurd. Tenminste, dat is waar zij mij altijd mee om de oren heeft
geslagen. Ik ben haar derde kind en haar eerste dochter. Mijn jongste broer
is tien jaar ouder dan ik, de andere twaalf.

Ik ben een nakomertje, een ongelukje. Niet volledig gewenst. In ieder geval
niet de favoriet. Niet van haar, maar ook niet van hem. Mijn pa.
Mijn vader is namelijk teleurgesteld, vooral in zichzelf. Echte mannen
verwekken alleen maar zoons, aldus mijn pa. Hij wilde geen derde kind,
laat staan een dochter.

Mijn vader heeft altijd een ambivalente haat liefde verhouding met vrouwen
gehad. Dit is waarschijnlijk terug te voeren naar zijn verstoorde relatie met

zijn eigen moeder. Oma was een keiharde dominante en soms gemene vrouw die een stille man een goeie man vond. Het komt erop neer dat mijn vader met een 2.0 versie van zijn moeder is getrouwd.

De kraamtijd verloopt moeizaam. Mijn moeder had zich verheugd om samen met haar baby gezellig in bed te knuffelen en te tutten. Maar ik huil veel en ben volgens de verhalen een onrustige baby. Ik pak haar borst niet goed en omdat mijn moeder perse borstvoeding wil geven lig ik de hele tijd te gillen van de honger. Mijn moeder wordt zenuwachtig en gefrustreerd door mijn gehuil. Dwangmatig blijft ze mij proberen aan te leggen. Zelfs als haar tepels volledig kapot zijn .

Grote bloedende kloven is het enige dat nog rest van de eerst zo sierlijke trotse kleine roze tepels.

Uiteindelijk schreeuwt mijn vader dat ze mij in godsnaam de fles moest gaan geven. Mijn broers zijn er immers ook groot op geworden en dat kind daar is niet specialer dan haar 2 oudere broers. Zo vindt mijn pa. Huilend en met een hangend hoofd dat gevuld is met zelfverwijt loopt mijn moeder naar de keuken en maakt een flesje voor mij klaar. Gretig schok ik deze leeg en is de honger en het verdriet bij mij voor even gestild.

Mijn moeder ziet dit als de eerste persoonlijke afwijzing van mij. Ze rekent mij, een baby van een paar weken oud, dit persoonlijk aan.

De basis van onze relatie is gelegd.

Mijn geboorte komt mijn moeder terecht in wat we nu een postnatale depressie zouden noemen. Helaas blijft de dokter volhouden dat het "*kraamtranen*" zijn of ze domweg "*even moet wennen aan de nieuwe situatie.*"

Maar mijn moeder kon niet stoppen met huilen en wennen aan de nieuwe situatie deed ze ook niet.

Ze veranderde in een continu gespannen en zenuwachtig wrak. Ze ontwikkelde neurotische handelingen en ziet dingen die er niet zijn. Ze heeft het idee dat de hele wereld tegen haar is.

De goedbedoelde adviezen om mij even bij de buurvrouw of haar zus achter te laten zodat zij wat tijd voor zichzelf heeft wil ze niet horen.

Want dat is niet wat ze wil. Ze wil geen tijd voor zichzelf. Ze wil samen met mij zijn; het kind dat haar keer op keer afwijst. Ze vindt dat ze dit samen met mij moet oplossen.

Want, zo redeneert ze, ze houdt van mij en daarom zal ik uiteindelijk ook van haar houden. Het zal allemaal goed komen volgens haar. Ze heeft niet door dat ik, toen al, hunkerde naar haar liefde en niets liever wilde dan mij veilig voelen bij haar. Ik wees haar niet af, maar had nog steeds verdomde honger.

In de weken die volgen stapelen de teleurstellingen zich bij mijn moeder op. Ik blijf huilen en met een strakgespannen lijfje lijkt het alsof ik niet geknuffeld wil worden door haar. Stiekem, buiten het zichtveld van mijn vader, probeert ze mij nog steeds aan te leggen en nog steeds wil ik haar borst niet.

Terwijl ik weer lig te gillen in mijn wiegje loopt mijn moeder door de kamer te ijsberen en slaat met haar vuisten tegen haar hoofd.

Gillend loopt ze heen en weer; "*Waarom lukt het niet bij dit kind! Waarom lukte het wel bij de anderen, waarom is dit kind altijd ongelukkig en ontevreden.*" Ze krijst en schreeuwt terwijl ze als een bezetenen door het huis stampst en uiteindelijk weer in de woonkamer terecht kwam waar mijn wiegje staat. Driftig loopt ze naar het wiegje; "*ik wens dat ik je nooit had gekregen, je verpest alles! Verdwijnen jij klote kind! Verdwijnt!*" Schreeuwde ze in mijn richting.

Terwijl ik inmiddels hysterisch lig te gillen in mijn wiegje, mij bewust van haar woeste toon en boze blik, pakt mijn moeder een kussen van de bank. Mijn gehuil drijft haar tot waanzin.

Op dat moment komt mijn oudst broer de woonkamer inlopen; 'Ma!' Schreeuwt hij. 'Wat doe je nou!

Verschrikt kijkt mijn moeder op en laat het kussen op de grond vallen. Ze verstijft en stort daarna volledig in. Die avond verdween mijn moeder voor een lange tijd.

Ze ging 'even weg' zo zei mijn vader tegen mijn broers.

"Even weg," zo noemen we tot op heden het feit dat mijn moeder ruim een jaar opgenomen is geweest in een psychiatrisch ziekenhuis.

De vrijgezelle zus van mijn moeder nam gretig haar taken in ons huis over. Ofwel, de rol van vrouw van mijn vader. Voor ons blijkt ze minder interesse te hebben.

Bijzonder genoeg beviel mijn tante negen maanden na haar intrek bij ons van ook een dochttertje.

Mijn vader verbood het mijn broers om het over haar te hebben. Ook hebben we nooit duidelijk antwoord gekregen of we haar ons halfzusje of ons nichtje moesten noemen.

Eigenlijk maakt het ook niets meer uit; we hebben haar nooit meer gezien. Toen mijn moeder weer thuiskwam van haar 'even weg' werd mijn tante namelijk op straat gezet.

Als ongehuwde moeder van een bastaardkind werd ze het zwarte schaap van de familie.

Zo gaat dat bij ons. Wat je niet erkend bestaat niet. Je negeert het en zwijgt het dood. Net zo lang totdat het verdwijnt.

Ik huilde in die tijd trouwens wel veel minder.

Wanneer mijn moeder na een jaar weer thuiskomt, gaat het leven door alsof er nooit iets gebeurt is.

Ik ben inmiddels een ondernemende dreumes en scharrel gezellig rond met het hondje Sam.

Sam is een vrolijke teckel pup die mijn vader voor mijn moeder had gekocht. Als verrassing. Met de naïeve hoop dat Sam al onze problemen kon oplossen.

Mijn moeder doet haar best en met de benodigde medicatie is het leven met mij voor haar te verdragen.

Ik verander van een dreumes naar een onderzoekende en nieuwsgierige peuter. Ik hang elke dag over het tuinhekje te wachten totdat ik het startsein krijg dat ik de wereld mag gaan ontdekken.

Sam zit elke dag trouw naast mij door de spijlen van het hekje mee te kijken. Hij wijkt niet van mijn zijde. Waar ik ben kan je Sam ook vinden tot grote ergernis van mijn moeder. Dit levert Sam regelmatig een venijnige schop tussen zijn ribben op.

'Jij hebt dat beest toch voor mij gekocht?' Bitchte ze tegen mijn vader. Hij haalt zijn schouders op.

Sam is niet geïnteresseerd in haar, sterker nog, hij is bang voor mijn moeder.

Mijn moeder had helaas het idee dat zowel Sam als ik niet konden wachten om bij haar weg te lopen.

Maar ik wilde helemaal niet weg bij haar, ik wilde alleen maar de wereld ontdekken. Alles wat nieuw is was voor mij bij voorbaat leuk en spannend.

Toen ik oud genoeg was om buiten het tuinhekje te spelen - ik zal een jaar of vier geweest zijn- ging ik met de buurjongens hutten bouwen. We renden over de velden op zoek naar sloopmateriaal dat we konden gebruiken om een nog grotere hut te bouwen dan onze vorige. Op andere dagen gingen we knikkeren op het pleintje te midden van onze huizen. Sam huppelt altijd vrolijk achter ons aan. De keren dat hij niet mee mag zit hij zielig, zachtjes te piepen achter het tuinhekje en wacht ongeduldig tot ik weer terugkom.

Het dorp waarin wij wonen is klein en ligt in het noorden van het land. Het is er groen en wijds. Criminaliteit komt er eigenlijk niet voor. Donkere mensen ook niet. Ik ken alleen maar blanke mensen met blauwe of groene ogen en blonde haren. Het dorp bestaat uit gezinnen met gemiddeld 3 a 4 kinderen.

Elke zondag zitten we met bijna heel het dorp in de kerk. Op deze dag is tv en radio ook niet toegestaan.

In ons huis is het qua rolverdeling ook ouderwets ingericht. De vader is het hoofd van het gezin. De vrouw heeft, ogenschijnlijk, de ondergeschikte rol. Thuis is mijn moeder de persoon die fulltime voor ons zorgt, mijn vader werkt vijf dagen in de week van acht tot vijf in het enige grote bedrijf vlak naast ons dorp.

De doordeweekse dagen zijn elke dag hetzelfde. Voor zowel mijn vader als voor ons - de kinderen-.

Mijn vader krijgt vijf bruine boterhammen mee naar werk, drie ervan met kaas en twee met appelstroop, stuk voor stuk eerst besmeert met vieze chemisch smakende margarine.

Als de appels of bananen in de aanbieding zijn krijgt hij een stuk fruit mee. Anders niet.

Allemaal krijgen we s'ochtends havermoutpap als ontbijt. Mijn broers krijgen allebei twee bruine boterhammen mee als lunch.

Mijn vader gaat op zijn gammele oude fiets naar zijn werk en mijn broers lopen naar school.

Overdag ben ik tot mijn vijfde samen met mijn moeder en Sam.

Wanneer de buurtkinderen terug zijn van school, speel ik met hen buiten.

Om vijf uur moeten mijn broers en ik binnen zijn om onze handen te wassen want om klokslag 10 over 5 staat het avondeten klaar;

aardappelen, groenten en vlees. Alleen het vlees dat in de aanbieding is. Vaak goedkoop varkensvlees.

Als mijn vader vakantiegeld of een kerstbonus heeft ontvangen eten we soms vis.

Ik kan mijn moeder nog zo voor de geest halen zoals ze aan de keukentafel alle folders zit na te pluizen. Op jacht naar koopjes en aanbiedingen.

Zodra mijn moeder de grote oranje pan van het fornuis pakt om op tafel te zetten komt mijn vader op zijn grauw gewassen sokken binnenlopen nadat hij zijn werkkolmen bij de achterdeur heeft uitgedaan.

Elke dag hetzelfde.

We gaan 1 x per jaar op vakantie. In eigen land uiteraard. Mijn moeder kampt met angsten die ze nooit heeft erkend en wil daarom niet verder dan 1.5 uur van huis weg zijn.

Dit betekent dat we elk jaar op vakantie gingen in Drenthe.

De camping waar we altijd naar toe gaan is een religieuze camping waar vele groepsactiviteiten worden georganiseerd. Mijn ouders denken dat mijn broers en ik dat leuk vinden. Wij denken daar anders over.

We vinden de activiteiten vaak kinderachtig en ongelooflijk saai. Daarnaast vind ik het vaak veel te lawaaiig, het geschreeuw van de overdreven enthousiaste kinderen irriteren mij mateloos. Maar mijn ouders willen graag dat hun kinderen sociaal actief zijn, wat dat dan ook mag betekenen.

De jaren gaan voorbij. Ik ga naar school en draai eigenlijk moeiteloos mee in het schoolsysteem. Ik durf school zelfs leuk te noemen al mis ik Sam wanneer ik op school zit.

De juffen zijn stuk voor stuk lief en begripvol. Ze knuffelen met mij en zijn geïnteresseerd in hoe het met mij gaat.

Thuis wordt er vooral tegen mij gepraat, op school met mij. Tot mijn puberteit is eigenlijk alles redelijk ok te noemen.

Rond mijn 13de begin ik mij langzaam te verzetten tegen mijn ouders. Vooral tegen mijn moeder. Ik begin de verhoudingen binnen de relatie van mijn ouders steeds beter te zien. Ik haat het te zien hoe mijn moeder mijn vader manipuleert. En ik haat mijn vader voor het feit dat hij zich niet verzet.

Ik voel mij machteloos want ik kan niets doen. Daarom trek ik mij terug en wil ik het liefste met rust gelaten worden. Wanneer ik met Sam buiten in de natuur ben voel ik mij het gelukkigst. Eindeloos kunnen we rondstruinen en nieuwe plekken in het bos ontdekken. Op andere dagen wandelden we door de duinen richting het wad. Met zijn kleine dappere lijfje rent hij als een bezetenen over het strand en probeert de golven te pakken.

Op dat soort momenten schijnt er wat licht door de grijze grauwe brei die normaliter overheerst. Die grijze brei is ontstaan omdat ik nergens bij hoor. Waar ik mijn tijd op de basisschool gezellig durfde te noemen, zo is de middelbare school een ware hel.

Ik word steeds vaker gepest. De school doet zijn best maar mijn moeder vindt dat ik mij niet zo moet aanstellen. Ik sta er alleen voor.

In de zomer van 1994 gaat het grijs grauwe naar zwart.
We gaan weer op vakantie.

Ik vier tijdens deze vakantie mijn 14de levensjaar. En iedereen wenst mij nog vele gelukkige jaren. *"Dat het leven je maar al het moois mag brengen."*

Maar dat moois werd niet gebracht. Die zomer stierf een deel van mij en schonk het leven mij al haar lelijkheid.

Hij torent hoog boven mij uit. Hij heeft vettig zwart haar en een wrede vlezige mond. Ik ben altijd al een beetje bang voor hem geweest. Zijn mondhoeken zijn nattig en hebben witte hoekjes. Hij heeft altijd de neiging gehad om te dicht bij mij te staan en laat zijn handen rusten op de verkeerde plekken.

Hij ruikt naar ongezond sexueelgefrustreerd zweet.

Met zijn scherpe kleine roofvogel oogjes kijkt op mij neer alsof ik het prooidier ben waar hij zo lang naar heeft gezocht en eindelijk heeft gevonden. Nu is het tijd dat hij zijn prooi de genade klap geeft.

Langzaam gaat hij zitten op de stoel achter het antieke bureau.

De spanning is tastbaar en ik wil niets liever dan weggrennen. Weg uit deze mufte bedompte kamer. Maar ik durf niet.

Van mijn ouders moet ik naar zijn kantoor om bijlessen te volgen omdat het op school niet zo goed gaat. Ik worstel op school vooral met het vak wiskunde.

'Wel lief zijn tegen meester David!' Roept mijn moeder mij na wanneer ik onze vakantiebungalow uitloop. Eenmaal bij zijn kantoor aangekomen klop ik zachtjes op de deur.

'Kom binnen Sara!' Roept hij vanachter zijn bureau.

'Goedemiddag meneer David, ik kom voor de bijles,' antwoord ik beleefd.

'Ik had je al verwacht, je moeder heeft een uur voor ons gereserveerd.' Zijn grijs staat mij niet aan. Druk begint hij sommen uit te leggen en loopt heen en weer tussen het ouderwetse schoolbord en zijn

bureau. Hij geeft mij de opdracht om te beginnen met de eerste bladzijde van het oefenboek.

Zodra ik de sommen klaar heb blijf ik zenuwachtig naast zijn bureau staan en wacht beleefd op zijn uitleg over een som die ik niet begrijp.

Hij kijkt mij met een machtsbeluste grijns aan, zijn grijsbruine tanden worden zichtbaar en de witte mondhoekjes breken open.

Zonder iets te zeggen trekt hij mij op schoot.

'Kom eens bij mij zitten. Ik heb je al die jaren in de gaten gehouden, je bent zo'n mooi meisje geworden.' Zijn stem klinkt hees. Hij duwt zijn gezicht in mijn nek. De ruwe plekjes op zijn lippen schuren over mijn zachte huid.

Een golf van misselijkheid gaat door mijn lijf.

Het liefste duw ik hem van mij af maar ik durf mij niet te verzetten. De angst verlamd me. Tegelijkertijd verscherpen al mijn zintuigen zich. Terwijl ik op zijn schoot wordt vastgehouden hoor ik in de verte kinderen buiten spelen, zich niet bewust van wat er bij mij gebeurt in deze stoffige kamer. Zijn arm zit strak om mij heen. Ik voel zijn borstkas op en neer gaan en hoor zijn steeds sneller wordende ademhaling in mijn oor. Hij gromt en mompelt iets maar ik versta hem niet. Ik voel iets hards tegen mijn billen aanprikken.

In de verte hoor ik stemmen die dichterbij komen. In zijn ogen zie ik dat hij ze ook heeft gehoord. Snel schuift hij van zijn schoot af.

'Ga maar naar buiten. Bijles is voorbij, we gaan morgen verder.'

Zegt hij met een afgeknepen stem.

Snel pak ik mijn boek en schrift van het bureau en haast mij naar de deur.

'Sara!?'

Ik draai mij om en kijk hem aan.

Hij legt zijn wijsvinger op zijn lippen en ik knik langzaam.

Ik begrijp wat hij bedoelt; dit is ons geheimpje.

De stemmen die ik eerder in de verte hoorde krijgen een gezicht wanneer ik de gang door ren op weg naar buiten.

Ze kijken mij geïrriteerd aan als ik ze aan de kant duw. Mijn tranen en misselijkheid probeer ik zo lang mogelijk in te slikken. Maar wanneer ik bijna bij ons vakantiehuisje ben leun ik voorover tegen een boom en geef over.

Al snikkend storm ik het huisje binnen en gooi mijn boek en schrift op tafel. Verbaasd kijken mijn ouders mij aan.

'Nooit maar dan ook nooit ga ik meer naar bijles!' Schreeuw ik. Mijn moeder zucht diep en vraagt geïrriteerd wat is er nu weer aan de hand is.

Ik twijfel of ik haar moet vertellen wat er is gebeurd want ik ben bang voor haar woede. Bang voor haar verwijten. Ik wil niet weer het kind zijn dat zorgde voor problemen zoals ze mij de laatste tijd vaak noemt. Ik besluit mijn mond te houden en trek mij terug zodat de rest van de familie een fijne vakantie kan hebben.

Helaas vat mijn moeder het anders op. Ze moppert dat ze mij zo ongezellig vindt en vraagt waarom ik mij niet wat meer bij de familie voeg.

De afgelopen twee dagen heb ik mij teruggetrokken op mijn kamer wanneer mijn moeder mijn kamer binnen walst en op mijn bed ploft.

'Probeer je weer de aandacht op jou te vestigen Sara? Altijd moet alles weer om jou draaien is het niet?'

Ik lig opgerold onder mijn dikke deken met mijn rug naar haar toe. Sam ligt in het kuiltje tussen mijn knieën en mijn buik.

'Nee mama, dat is het laatste wat ik wil.' Antwoord ik zwakjes terwijl ik mij omdraai zodat ik haar aan kan kijken.

'Waarom doe je dan zo?' Ze lijkt in eerste instantie oprecht geïnteresseerd maar ik vertrouw haar vriendelijkheid niet.

Ik kijk haar aan; 'Wat bedoel je met "zo" mama...? Bedoel je zo verdrietig? Zo depressief? Zo bang?'

'Pfff.... alsjeblieft Sara, waarom is alles bij jou zo zwaar? Wat heb je nu weer te klagen? Wat doe ik nu weer niet goed.'

Verward kijk ik haar aan; 'Ik heb het helemaal niet over jou. Dit -ik zwaai driftig met mijn armen- dit gaat om de meneer David die mij vastpakt als niemand kijkt. Ik begin te huilen. Met een ijskoude blik kijkt ze mij aan.

'Hij heeft jou vastgepakt en dat is de reden dat jij je al twee dagen opsluit in je kamer. Je bent ondankbaar en egoïstisch. Je verpest de vakantie voor iedereen. God kind wat kan jij je aanstellen!'

Ze trekt de deken driftig van mij af en grijpt mij bij mijn haren.

'Je gaat nu opstaan en waag het niet om de vakantie verder te verzieken! Eruit!'

Mijn benen zakken onder mij weg en begin onbedaarlijk te huilen. Nog nooit heb ik mij zo verraden en vernederd gevoeld. Nog nooit heb ik zo erg verlangd naar het begrip en bescherming van mijn moeder.

Ze loopt richting mijn slaapkamerdeur en pakt de deurkruk vast, met haar blik vol minachting kijkt ze neer op het zielige hoopje mens dat op de grond ligt. Haar dochter. Ik.

De deur heeft de hele tijd open gestaan dus mijn vader en broers hebben alles gehoord en gezien. Maar niemand van hen heeft ingegrepen. Mijn vader staat mompelend op en loopt de deur uit. Mijn broers lopen druk te doen in het te kleine keukentje.

'Zorg dat je over vijf minuten toonbaar bent. Je gaat zo met mij mee naar de workshop bloemschikken,' sist mijn moeder. Ze loopt mijn slaapkamer uit en slaat de deur achter zich dicht.

Met een koud washandje dep ik mijn ogen die dik zijn geworden van het huilen. Vijf minuten later loop ik met mijn moeder naar de workshop bloemschikken alsof er niets is gebeurd.

Die zomer heb ik verder geen bijlessen meer gehad.

Het hele schooljaar deed ik mijn uiterste best om goede cijfers te halen voor wiskunde, maar hoe hard ik het ook probeerde, de ene onvoldoende volgde de ander op. En dat betekende tijdens de zomervakantie met mijn ouders opnieuw bijles van hem. Meester David.

Opnieuw stond ik voor zijn kantoor en klopt op de deur.

'Hai Sara, ben je er weer?' Enthousiast keek hij op vanachter zijn bureau. In de war gebracht door zijn vriendelijkheid groette ik hem beleefd. Ik zag dat zijn haar minder vettig was en dat zijn kleding iets minder oubollig was dan het jaar ervoor. Ook zagen zijn tanden er schoner uit. Vriendelijk babbelde hij over koetjes en kalfjes. We hebben een paar sommen geoefend maar verder bleef hij die dag tot mijn grote opluchting van mij af.

Mijn ouders hadden iedere dag een uur bijles bij meneer David ingepland.

'Het is toch zo'n heerlijke man Sara, geef hem nog een kans.'

Piepte ze. 'Dat hij je aanraakt is toch alleen maar lief? Hij vindt je aardig en laat dat blijken.' Ging ze door.

Ik hoorde haar aan en reageerde verder niet. Ik hoopte vurig hij mij deze zomer met rust zou laten.